

ΒΙΚΙΠΑΙΔΕΙΑ

Φλωρεντία

Από τη Βικιπαίδεια, την ελεύθερη εγκυκλοπαίδεια

Συντεταγμένες: 43°46'18"N 11°15'13"E

Η **Φλωρεντία** (ιταλικά: *Firenze*, προφέρεται: [fi'ren:tsə] (► ακούστε); λατινικά: *Florentia*) είναι πόλη της Ιταλίας, πρωτεύουσα της περιφέρειας της Τοσκάνης και της ομώνυμης επαρχίας. Από το 1865 έως το 1870 ήταν η πρωτεύουσα του Βασιλείου της Ιταλίας. Η πόλη βρίσκεται επί του ποταμού Άρνου (*Arno*) και αριθμεί περίπου 400.000 κατοίκους (1,5 εκατομμύρια στη μητροπολιτική περιοχή), που ονομάζονται Φλωρεντίνοι. Κέντρο εμπορίου κατά τον Μεσαίωνα, η Φλωρεντία κυβερνήθηκε από την οικογένεια των Μεδίκων (*Medici*). Θεωρείται το λίκνο της ιταλικής Αναγέννησης και είναι γνωστή για τους καλλιτεχνικούς της θησαυρούς. Το ιστορικό κέντρο της πόλης έχει χαρακτηριστεί ως Μνημείο Παγκόσμιας Κληρονομιάς από την UNESCO.

Πίνακας περιεχομένων

Ιστορία

Ρωμαϊκή περίοδος

Μεσαίωνας

Αναγέννηση

Οι Μέδικοι

Σημαντικές ημερομηνίες

Τέχνη και πολιτισμός

Σημαντικότερα αξιοθέατα

Εκκλησίες, μέγαρα, φρούρια

Μουσεία

Αδελφοποιήσεις

Δείτε επίσης

Παραπομπές

Πηγές

Βιβλιογραφία

Εξωτερικοί σύνδεσμοι

Ιστορία

Φλωρεντία δήμος

(Έμβλημα)

Διοικητικές πληροφορίες

Χώρα Ιταλία

Περιφέρεια Τοσκάνη

Επαρχία Φλωρεντία

Δήμαρχος Ντάριο Ναρντέλλα

Περιοχή

Υψόμετρο 50 μ.

Πληθυσμός 377.728 (31-01-2014)

Πυκνότητα 3.593 κατ./χλμ²

Άλλες πληροφορίες

Ζώνη ώρας UTC+1

Πολιούχος Άγιος Ιωάννης
Βαπτιστής (24 Ιουνίου)

Ίδρυση 59 π.Χ. (ως Florentia)

Τοποθεσία

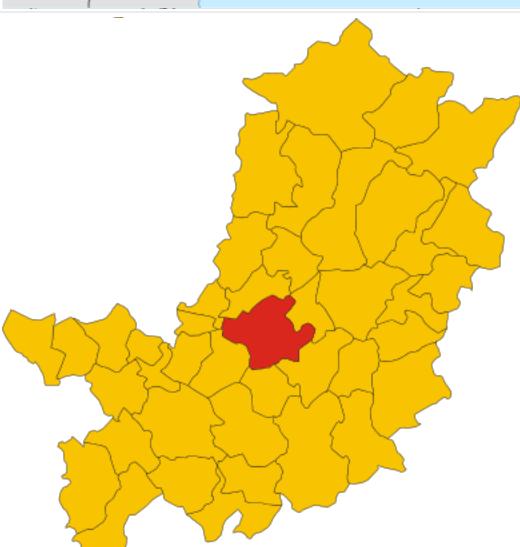
Ρωμαϊκή περίοδος

Η Φλωρεντία ιδρύθηκε πιθανώς το 200 π.Χ., νότια της πόλης Φιέζολε (lat. Faesulae), με την οποία και για αιώνες βρίσκονταν σε ανταγωνισμό. Καταστράφηκε από τον Σύλλα το 82 π.Χ. και ανοικοδομήθηκε το 59 π.Χ. Συγκεκριμένα, ο Ιούλιος Καίσαρας παραχώρησε στους βετεράνους του τα εύφορα εδάφη που βρίσκονταν στις όχθες του ποταμού Άρνου. Χάρη στην γεωγραφική τοποθεσία της, πάνω στην Κασσία Οδό (Via Cassia), που ένωνε την Ρώμη με την Βόρεια Ιταλία, οι πρώτοι οικισμοί αναπτύχθηκαν ταχύτατα για να πάρουν διαστάσεις πόλεως. Επί Διοκλητιανού η πόλη προάγεται σε πρωτεύουσα της επαρχίας της Τουσκίας (Tuscia) τον 3ο αιώνα μ.Χ.

Μεσαιώνας

Από τον 4ο αιώνα η πόλη γνωρίζει εισβολές και καταστροφές - όπως των Οστρογότθων - για να μειωθεί ο πληθυσμός της, ενώ η κυριαρχία της αλλάζει συχνά χέρια. Επί των Λομβαρδών η πόλη γνωρίζει μια σχετική περίοδο ειρήνης τον 6ο αιώνα. Η πόλη κατακτήθηκε το 774 από τον Καρλομάγνο (Charlemagne). Αργότερα το 1054 περιήλθε στη Ματθίλδη κόμισσα της Τοσκάνης η οποία λαμβάνοντας εκ κληρονομιάς το Δουκάτο της Τοσκάνης, που είχε πρωτεύουσα τη Λούκκα (Lucca), δώρισε τη Φλωρεντία στον Πάπα Γρηγόριο Ζ'. Ήτοι υπό την παπική επιρροή η Φλωρεντία αναπτύχθηκε πολύ γρήγορα και γνώρισε μεγάλη ευημερία.

Θέση της Φλωρεντίας στην Ιταλία και στην περιφέρεια της Τοσκάνης

<http://www.comune.firenze.it/>

Το 1125 τα φλωρεντινά στρατεύματα κατέλαβαν και κατέστρεψαν την ανταγωνίστρια πόλη Φιέζολε. Η τακτική αυτή όμως των επιθέσεων στις γύρω περιοχές εξόργισε τον νέο Αυτοκράτορα Φρειδερίκο που είχε αναλάβει το 1152, με συνέπεια να ορίσει αντιπρόσωπό του στη διοίκηση της πόλης. Η επέμβαση αυτή είχε ως συνέπεια να χωρισθούν οι κάτοικοι σε φιλομοναρχικούς και φιλοπατικούς. Από τον 130 έως τον 140 αιώνα η Φλωρεντία αντιμετωπίζει βαθιές πολιτικές και κοινωνικές αναταραχές εξαιτίας, αφενός, της ενίσχυσης των επιχειρηματικών κέντρων εντός της κοινότητας, και, αφετέρου, της σφοδρής εμφύλιας σύρραξης μεταξύ των φιλομοναρχικών "Γιβελίνων" (Ghibellini), οπαδών του Γερμανού Αυτοκράτορα, και των φιλοπατικών "Γουέλφων" (Guelfi), οπαδών της Παπικής εξουσίας. Οι δύο αυτές ομάδες ακολουθούν την ανάπτυξη της κοινότητας που, όπως στις άλλες πόλης της βόρειας Ιταλίας, καθορίζει την εμφάνιση των αυτόνομων κυβερνήσεων που απέκτησαν την κυριαρχία τους κατόπιν μιας σφοδρής διαμάχης που κατέληξε στην ειρήνη της Κωνσταντίας. Σύμφωνα με την συνθήκη, που παραχωρήθηκε από τον Φρειδερίκο Α' το 1183, οι ιταλικές κοινότητες απέκτησαν κυριαρχικά δικαιώματα, πράγμα που τις καθιστούσε πραγματικές πόλεις-κράτη.

Αναγέννηση

Στη διάρκεια των επόμενων αιώνων διαμορφώθηκε στη Φλωρεντία ένα κοινοτικό καθεστώς με κυρίαρχη την παρουσία των συντεχνιών, επαγγελματικών οργανώσεων που εκπροσωπούσαν σημαντικούς κλάδους της οικονομίας όπως η εριουργία αλλά και μικροεπαγγελματίες, όπως οι αρτοποιοί. Οι απλοί εργάτες και ορισμένα επαγγέλματα, όπως οι δάσκαλοι^[1], αποκλείονταν από τη διακυβέρνηση της πόλης καθώς δεν τους επιτρεπόταν να ιδρύσουν δική τους συντεχνία. Αποκλεισμένες επίσης από τα δημόσια αξιώματα ήταν από το 1293 και συγκεκριμένες οικογένειες φεουδαρχών. Κατά καιρούς και σε δύσκολες περιστάσεις η πόλη ανέθετε δικτατορικές εξουσίες σε ένα πρόσωπο, όπως έγινε το 1342-3 με τον Γάλλο ιππότη Βάλτερ ΣΤ' ντε Μπριέν (Walter de Brienne). Μετά την εκδίωξη του τελευταίου διαμορφώθηκε ένα μοντέλο διακυβέρνησης με εκτελεστικά και νομοθετικά σώματα που εκπροσωπούσαν τις συντεχνίες και είχαν βραχυχρόνιες θητείες. Επικεφαλής της πόλης ήταν ένα 9μελές συμβούλιο με δίμηνη θητεία, η "Αρχοντία" (Signoria). Συμβουλευτικό ρόλο έπαιζαν δύο συμβούλια, οι Βιουνομίνι και οι Gonfalonieri, με 12 και 16 μέλη και τρίμηνη και τετράμηνη θητεία αντιστοίχως. Η Αρχοντία είχε και το προνόμιο να εισηγείται νέους νόμους που έπρεπε να επικυρωθούν από δύο νομοθετικά σώματα, το Συμβούλιο του Λαού και το Συμβούλιο της Κοινότητας^[2]. Μπορούσε επίσης σε έκτακτες περιστάσεις να συγκαλέσει το λαό σε παρλαμέντο. Η δικαστική εξουσία ήταν μοιρασμένη μεταξύ των εκκλησιαστικών αρχών, των συντεχνιών και ξένων αξιωματούχων με σύντομη θητεία.

Οι διαμάχες μεταξύ αντίπαλων φατριών και η ογκούμενη δυσαρέσκεια των φτωχών εργατών και των κατώτερων στρωμάτων εξαιτίας της ανεργίας, της έλλειψης τροφίμων και της στέρησης των πολιτικών δικαιωμάτων οδήγησαν το καλοκαίρι του 1378 στην ανοιχτή εξέγερση των Τσόμπι (Ciompi, εργατών εριουργίας). Η εξέγερση αυτή πρόσκαιρα επικράτησε και συγκροτήθηκε συντεχνία των εργατών που εκπροσωπήθηκε στη Σινιορία. Τον Σεπτέμβρη όμως της ίδιας χρονιάς διασπάστηκε η άτυπη συμμαχία μεταξύ του προλεταριάτου και των κατώτερων στρωμάτων της αστικής τάξης και η συντεχνία των εργατών διαλύθηκε. Δόθηκαν όμως περισσότερες έδρες στα διοικητικά σώματα της πόλης στις κατώτερες συντεχνίες ενώ πολλοί ευγενείς ποπολάνοι παρέμειναν εξόριστοι.

Το νέο καθεστώς ανατράπηκε το 1382 και μέχρι το 1434 κυριάρχησε στην πολιτική σκηνή της πόλης η πολιτική φατρία στην οποία ηγεμόνευε η οικογένεια των Albizzi. Η περίοδος αυτή της "ολιγαρχικής" όπως ονομάστηκε διακυβέρνησης σημαδεύτηκε από πολεμικές συγκρούσεις, πρώτα με τον Δούκα του Μιλάνου Τζαν Γκαλεάτσο Βισκόντι, ο οποίος το 1398 κατέλαβε την Πίζα και το 1402 απείλησε σοβαρά και την ίδια την πόλη. Ο θάνατός του όμως την ίδια χρονιά απελευθέρωσε την πόλη από τον ασφυκτικό κλοιό του. Τέσσερα χρόνια αργότερα, το 1406, η Φλωρεντία κατέλαβε με τη σειρά της την Πίζα εξασφαλίζοντας έτσι μόνιμα ένα λιμάνι για την απρόσκοπτη διεξαγωγή του εμπορίου της και βάζοντας τα θεμέλια της Φλωρεντινής κυριαρχίας σε όλη την περιοχή της Τοσκάνης. Ακολούθησαν συγκρούσεις με τον βασιλιά της Νάπολης Λαδίσλαο και το Φιλίππο Μαρία Βισκόντι δούκα του Μιλάνου. Οι αυξημένες απαιτήσεις του προϋπολογισμού της πόλης απαίτησαν την αναδιοργάνωση του φορολογικού συστήματος με τη δημιουργία (1427) ενός φορολογικού μητρώου, του catasto, και τη λεπτομερή καταγραφή όλων των περιουσιακών στοιχείων των πολιτών.

Οι Μέδικοι

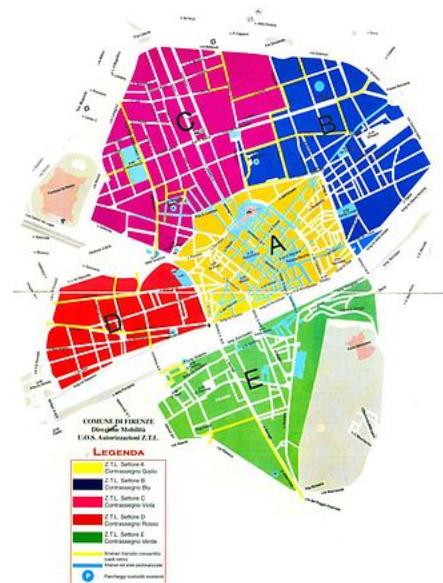
Η δυσαρέσκεια των πολιτών από την οικονομική κρίση και την αποτυχημένη εκστρατεία για την κατάκτηση της Λούκκα (1433) ανέδειξε ως νέο πιθανό ηγέτη της πόλης τον Κόζιμο των Μεδίκων, ο οποίος εξορίστηκε στη Βενετία αλλά επέστρεψε θριαμβευτικά το 1434^[3]. Η πολιτική κυριαρχία του Κόζιμο θεμελιώθηκε στην οικοδόμηση μιας προσεκτικής δημόσιας εικόνας του ως ενός σεμνού άνδρα ο οποίος σεβάστηκε το παραδοσιακό πολίτευμα και δεν ανέλαβε επισήμως δημόσια

αξιώματα, αλλά κινούσε τα νήματα ελέγχοντας αποτελεσματικά την εκλογή των αρχόντων που εφάρμοζαν την πολιτική του. Τον διαδέχτηκαν ο γιος του Πιέρο (1464-1469) και ο εγγονός του Λαυρέντιος ο Μεγαλοπρεπής (1469 - 1492). Στην αυλή του Λαυρέντιου βρήκαν υποστήριξη σημαντικοί καλλιτέχνες όπως ο Μποτιτσέλι και ο Μιχαήλ Άγγελος και τα χρόνια αυτά συμπίπτουν με την ακμή της Αναγέννησης. Δεν έλειπαν όμως και οι δυσαρεστημένοι που έβλεπαν στο πρόσωπο του Λαυρέντιου έναν τύραννο. Η συνωμοσία των Πάτσι, έχοντας την υποστήριξη του Πάπα, σχεδίασε τη δολοφονία του την ημέρα του Πάσχα του 1478 μέσα στον καθεδρικό ναό, οι συνωμότες όμως πέτυχαν να σκοτώσουν μόνο τον αδελφό του Τζιουλάνο. Η θανάτωση εννέα συνωμοτών, μεταξύ των οποίων και ο αρχιεπίσκοπος της Πίζας έφερε τον Λαυρέντιο σε ευθεία σύγκρουση με τον Πάπα, η οποία τελικά διευθετήθηκε διά της διπλωματικής οδού.

Ο γιος του Λαυρέντιου Πιέρο δεν είχε ανάλογα ηγετικά προσόντα με τον πατέρα του. Έτσι, όταν το 1494 ο βασιλιάς της Γαλλίας Κάρολος Η' που είχε εισβάλει στην Ιταλία βάδισε εναντίον της Φλωρεντίας, τα φλογερά κηρύγματα του Τζιρόλαμο Σαβοναρόλα εναντίον των Μεδίκων οδήγησαν στην έξωσή τους από την πόλη. Για τέσσερα χρόνια κυριάρχησε στη Φλωρεντία η μορφή του Δομηνικανού μοναχού, ο οποίος εγκατέστησε ένα είδος θεοκρατικής δημοκρατίας και πολέμησε με φανατισμό όχι μόνο την ανηθικότητα αλλά και την αναγεννησιακή τέχνη και τις ανθρωπιστικές σπουδές. Όταν το 1498 αφορίστηκε από τον πάπα, η πόλη που είχε κουραστεί από τις υπερβολές του στράφηκε εναντίον του και ο Σαβοναρόλα κάηκε στην πυρά. Η Φλωρεντία όμως συνέχισε να είναι δημοκρατία μέχρι το 1512, οπότε οι Μέδικοι επέστρεψαν στην εξουσία.

Σημαντικές ημερομηνίες

- 200 π.Χ. Πιθανή ίδρυση της πόλης
- 82 π.Χ. Καταστροφή από τον Σύλλα
- 59 π.Χ. Ανοικοδόμηση της πόλης. Ρωμαϊκή επαρχία.
- 774 Ο Καρλομάγνος κατακτά την πόλη.
- 1252 Κόβεται το φλωρίνιο, χρυσό νόμισμα που έγινε αποδεκτό από όλη την Ευρώπη.
- 1333 1 Νοεμβρίου Μεγάλη πλημμύρα εκ του ποταμού Άρνου καταστρέφει μεγάλο μέρος της πόλης.
- 1348 Η Φλωρεντία πλήττεται από μεγάλη επιδημία που ερημώνει την πόλη: δεκάδες χιλιάδες νεκροί.
- 1378 Στάση των Τσόμπι (= εργατών εριουργίας) υπό των Μιχαήλ ντε Λάντο και Σίλβεστρο των Μεδίκων.
- 1382 Η διοίκηση της πόλης περιέρχεται στους ευγενείς. Επίσημη γλώσσα η τοσκανική που κυριαρχεί εναντί της λατινικής.
- 1402 Η πόλη απειλείται σοβαρά από το Δούκα του Μιλάνου, Τζανγκαλεάτσο Βισκόντι, αλλά ο θάνατός του αποσοβεί τον κίνδυνο.
- 1405 Η Φλωρεντία εξαγοράζει την Πίζα προκειμένου να έχει έξοδο προς τη θάλασσα.
- 1406 Νίκη της Φλωρεντίας επί της Πίζας.
- 1408-1411: Πόλεμος της Φλωρεντίας με τον βασιλιά της Νεάπολης Λαδίσλαο
- 1410 Η Φλωρεντία εξαγοράζει την πόλη Κορτόνα.
- 1421 Η Φλωρεντία εξαγοράζει το Λιβόρνο.

Χάρτης της Φλωρεντίας

- 1424-1427: Νέος πόλεμος με τον ηγεμόνα του Μιλάνου Φίλιππο Μαρία Βισκόντι.
- 1434 Ο Κόζιμο ο Πρεσβύτερος (Cosimo il Vecchio) κυριαρχεί στη Φλωρεντία.
- 1436 Ολοκληρώνεται ο θόλος του Καθεδρικού ναού της Φλωρεντίας (Duomo).
- 1439 Μεταφέρεται στη Φλωρεντία από τη Φερράρα η σύνοδος για την Ένωση των Εκκλησιών.
- 1441 Εγκαινιάζεται η δημοτική βιβλιοθήκη.
- 1452 Γέννηση του καλλιτέχνη, επιστήμονα και εφευρέτη Λεονάρντο ντα Βίντσι.
- 1469 Έναρξη της κυριαρχίας του Λαυρεντίου των Μεδίκων (Lorenzo Medici) – τέλος το 1492.
- 1485 Ο Σάντρο Μποτιτσέλι ολοκληρώνει το έργο του « Η Γέννηση της Αφροδίτης » (La nascita di Venere).
- 1494 Εξέγερση των Φλωρεντίνων κατά των Μεδίκων. Ο Κάρολος Η' της Γαλλίας εισβάλλει στην Ιταλία και κατακτά την Φλωρεντία. Έναρξη των πολέμων της Ιταλίας.
- 1498 Εκτέλεση στην πυρά του Τζιρόλαμο Σαβοναρόλα.
- 1512 Οι Αψβούργοι επαναφέρουν στην εξουσία τους Μεδίκους.
- 1560 Έναρξη των έργων του παλατιού των Ουφίτσι (Galleria degli Uffizi).
- 1737 Η εξουσία περνάει από τον οίκο των Μεδίκων στον Φραγκίσκο Στέφανο, δούκα της Λωρραίνης και σύζυγο της Μαρίας Θηρεσίας.
- 1814 Η Φλωρεντία γίνεται πρωτεύουσα της Τοσκάνης.
- 1864 Η Φλωρεντία ανακηρύσσεται πρωτεύουσα του Βασιλείου της Ιταλίας – έως το 1870, από όπου και ακολουθεί τις τύχες της Ιταλίας.
- 1940 28 Οκτωβρίου Στον σιδηροδρομικό σταθμό της πόλης συναντώνται ο Χίτλερ με τον Μουσσολίνι.
- 1944 Μεγάλη περιοχή της πόλης με ανεκτίμητους θησαυρούς ανατινάσσεται από τους Γερμανούς. Εκτεταμένες καταστροφές.
- 1966 4 Νοεμβρίου Μεγάλη πλημμύρα του Άρνου και καταστροφή πολλών έργων τέχνης.

Τέχνη και πολιτισμός

Η Φλωρεντία είναι μια πόλη με αναρίθμητους καλλιτεχνικούς θησαυρούς. Διαθέτει εξαιρετική καλλιτεχνική κληρονομιά. Στην πόλη ζήσαν και δημιούργησαν ορισμένα από τα σημαντικότερα έργα στην ιστορία της τέχνης καλλιτέχνες όπως ο Λεονάρντο ντα Βίντσι, ο Μιχαήλ Άγγελος, ο Βερρόκκιο, ο Ντονατέλο, ο Δάντης, αλλά και επιστήμονες όπως ο Γαλιλαίος, ο Μακιαβέλι, εξερευνητές (Αμέρικο Βεσπούτσι) κ.α.!

Το καλοκαίρι του 1944 στη διάρκεια ακόμη του Β' Παγκοσμίου Πολέμου τα συμμαχικά στρατεύματα που προήλαυναν προς τη Φλωρεντία ανακοίνωσαν ότι ολόκληρη η πόλη θα πρέπει να θεωρηθεί έργο τέχνης πρωτίστης σημασίας και συνεπώς δεν θα πρέπει να χρησιμοποιηθεί σε στρατιωτικές επιχειρήσεις προκειμένου να προστατευθεί από τυχόν ζημίες. Σύμφωνα με επίσημες εκθέσεις "καμία αξιόλογη ζημιά δεν προήλθε από συμμαχική δράση". Οι Γερμανοί, εντούτοις, δεν έλαβαν υπόψη την προειδοποίηση αυτή και προκάλεσαν καταστροφές και βλάβες σε ανεκτίμητα ιστορικά και καλλιτεχνικά μνημεία με αλλεπάλληλες ανατινάξεις κατά την αποχώρησή τους.

Σημαντικότερα αξιοθέατα

Εκκλησίες, μέγαρα, φρούρια

Η Φλωρεντία είναι μια πόλη όπου οι αρχιτεκτονικοί θησαυροί βρίσκονται σε απόσταση αναπνοής ο ένας από τον άλλο. Ακολουθεί μια αναφορά στους σπουδαιότερους απ' αυτούς.

Στον κεντρικό τομέα της πόλης βρίσκεται το χαρακτηριστικότερο μνημείο της, ο περίφημος καθεδρικός ναός (Duomo) Σάντα Μαρία ντελ Φιόρε (Santa Maria del Fiore), με τον θαυμαστό τρούλο του Μπρουνελλέσκι (βόρειο σημείο διαμερίσματος Α στο χάρτη). Δίπλα ακριβώς βρίσκεται το μεγάλο κωδωνοστάσιο (Campanile), από τα περιφημότερα της Ιταλίας που κτίστηκε το 1334 πιθανώς από τον Τζιότο και συμπληρώθηκε από τον Αντρέα Πιζάνο. Προ του ναού βρίσκεται το οκτάγωνο μαρμάρινο βαπτιστήριο του 10ου αιώνα (Battistero di San Giovanni), οι ανατολικές πόρτες του οποίου, με ανάγλυφα του Λορέντσο Γκιμπέρτι, αναγορεύτηκαν από τον Μιχαήλ Άγγελο ως «Οι πύλες του Παραδείσου».

Νοτιότερα, στο ίδιο διαμέρισμα και κοντά στον ποταμό Άρνο, βρίσκεται η Piazza della Signoria, το κέντρο της πολιτικής δραστηριότητας της πόλης. Στην άκρη της πλατείας αυτής προς τον Άρνο υψώνεται το Palazzo della Signoria ή Palazzo Vecchio (Παλαιό Ανάκτορο) που κτίσθηκε το 1298, με τον χαρακτηριστικό πύργο ύψους 95 μέτρων. Απέναντι βρίσκεται η Loggia dei Lanzi (ή Loggia della Signoria), ένα οικοδόμημα ανοιχτό προς την πλατεία, με γλυπτά, περιφημότερο των οποίων είναι «Ο Περσέας με το κεφάλι της Μέδουσας» του Τσελλίνι. Πρό του ανακτόρου βρίσκεται αντίγραφο του «Δαβίδ» του Μιχαήλ Άγγελου και το γλυπτό σύμπλεγμα «Η κρήνη του Ποσειδώνα» του Μπαρτολομέο Αμμανάτι. Μια μεταλλική πλάκα στο δάπεδο της πλατείας σημειώνει την θέση όπου το 1498 απαγχούστηκε και κάηκε ο Σαβοναρόλα. Από το

Μνημείο Παγκόσμιας Κληρονομιάς της UNESCO

Ιστορικό Κέντρο της Φλωρεντίας

Επίσημο όνομα στον κατάλογο μνημείων Π.Κ. (<http://whc.unesco.org/en/list>)

Χώρα μέλος	Ιταλία
Τύπος	Πολιτισμικό
Κριτήρια	i, ii, iii, iv, vi
Ταυτότητα	174 (http://whc.unesco.org/en/list/174)
Περιοχή	Ευρώπη και Βόρεια Αμερική
Ιστορικό εγγραφής	
Εγγραφή	1982 (6η συνεδρίαση)

Ιστορικό εγγραφής

Παλάτο Βέκιο ξεκινά το Palazzo degli Uffizi που φτάνει σχεδόν ως τον Άρνο σε σχήμα Π. Αρχισε να κτίζεται από τον Βαζάρι το 1560 και ολοκληρώθηκε το 1581.

Δυτικά του κέντρου της πόλης, (διαμέρισμα D), βρίσκονται οι εκκλησίες : -Santa Maria Novella (πολύ κοντά στον Σιδηροδρομικό Σταθμό) από τις ωραιότερες της πόλης (1420), με πρόσοψη του Λέον Μπαττίστα Αλμπέρτι και τοιχογραφίες των Μαζάτσο, Ουτοέλλο, Φιλιππίνο Λίπτι και Ντομένικο Γκιρλαντάιο. -Santa Trinita (Αγία Τριάδα, 1305 αιώνας) με έργα των Ντομένικο Γκιρλαντάιο και Λορέντσο Μόνακο. -Ognissanti (Αγιοι Πάντες), με έργα των Γκιρλαντάιο και Μποττιτσέλλι καθώς και τον τάφο του τελευταίου. -Orsanmichele, με 14 εξωτερικές κόγχες, αρχιτεκτονικά σχεδιασμένες, που έχουν γλυπτά έργα (αντίγραφα σήμερα, τα πρωτότυπα στα μουσεία) των Ντονατέλλο, Βερρόκκιο, Μπρουνελλέσκι, Λορέντσο Γκιμπέρτι, Τζαμπολόνια κ.α. Σημαντικότερα μέγαρα (palazzi) στη περιοχή αυτή είναι των Κορσίνι, Φερρόνι, Στρότσι και Ρουτσελάι –τα τελευταία δύο τυπικά αναγεννησιακά. Πίσω από τον Σιδηροδρομικό Σταθμό υψώνεται η Forteza da Basso, άριστο δείγμα φρουριακής αρχιτεκτονικής.

Βόρεια του κέντρου, (διαμέρισμα C), βρίσκεται το σύμπλεγμα του Αγίου Λαυρεντίου (San Lorenzo), ένα από τα θαυμαστότερα μνημεία της Ιταλίας με τους τάφους των Μεδίκων, έργα του Μιχαήλ Άγγελου, καθώς και τη γνωστή και ανεκτίμητη Λαυρεντιανή Βιβλιοθήκη των Μεδίκων (Biblioteca Medicea Laurenziana). Βορειοανατολικά του κέντρου βρίσκονται : -η Galleria dell'Accademia. -ο ναός του Αγίου Μάρκου καθώς και το ομώνυμο μοναστήρι των Δομινικανών, έδρα κάποτε του Σαβοναρόλα, με πολύτιμη βιβλιοθήκη. Κοντά στην πλατεία του Αγίου Μάρκου βρίσκεται το ιστορικό βρεφοκομείο Ospedale degli Innocenti (Νοσοκομείο των Αθώων), σχεδιασμένο από τον Μπρουνελλέσκι, οι αψίδες του οποίου φέρουν ανάγλυφα βρέφη από τερρακόττα, έργα του Αντρέα ντελλα Ρόμπια. Σημαντικά κτίρια στη περιοχή αυτή είναι το Παλάτο Μέντισι-Ρικάρντι, με την περίφημη "Πομπή των Μάγων" του Μπενότσο Γκοτσόλι, το Παλάτο Παντολφίνι και το Παλάτο Πούτσι.

Ανατολικά του κέντρου, (διαμέρισμα B), όπου και το αρχαιότερο τμήμα της πόλης, βρίσκεται το θαυμαστό Palazzo del Popolo (Ανάκτορο του Λαού) γνωστό και ως Bargello, μια πιο ανάλαφρη εκδοχή του Palazzo Vecchio. Εδώ επίσης είναι το Παλάτο Κουαραρτέσι, ο ναός της Badia Fiorentina, με έργα των Φιλιππίνο Λίπτι και Μίνο ντα Φιέζολε, και τέλος η περίφημη Basilica di Santa Croce (Βασιλική του Τιμίου Σταυρού), από τις μεγαλύτερες γοτθικές εκκλησίες της Ιταλίας, με έργα των Τζόττο, Ντονατέλλο, Τζόρτζο Βαζάρι, Άνιολο Μπροντσίνο, Αντόνιο Κανόβα. Η Santa Croce θεωρείται το Πάνθεον της Ιταλίας, καθώς σε αυτήν βρίσκονται οι τάφοι των Γκιμπέρτι, Λεονάρντο Μπρούνι, Μιχαήλ Άγγελου, Μακιαβέλλι, Γαλιλαίου, Βιττόριο Αλφιέρι, Ούγκο Φόσκολο και Τζοακίνο Ροσσίνι.

Λίγο δυτικότερα του Ουφίτσι, η Ponte Vecchio (Παλαιά Γέφυρα) επί του Άρνου, με καταστήματα πάνω της, οδηγεί στο νότιο τμήμα της πόλης, το Oltrarno (Πέραν του Άρνου - διαμέρισμα E) και στο αναγεννησιακό Παλάτο Πίττι (Palazzo Pitti). Πίσω ακριβώς από το παλάτι εκτείνονται οι περίφημοι κήποι Μπόμπολι (Giardini di Boboli), από τα καλύτερα δείγματα Ιταλικών κήπων. Δυτικά του Palazzo Pitti βρίσκεται η εξωτερικά ημιτελής Santa Maria del Carmine, όπου το Παρεκκλήσιο Μπρανκάτοι με τις περίφημες τοιχογραφίες του Μαζάτσο, και η εκκλησία του Santo Spirito (Αγίου Πνεύματος) με υποδειγματικό αναγεννησιακό εσωτερικό, σχεδιασμένο από τον Μπρουνελλέσκι. Ανατολικά, πάνω από τους κήπους του Μπόμπολι, βρίσκεται το Φρούριο Μπελβεντέρε (Forte Belvedere), εντυπωσιακό κι αυτό δείγμα φρουριακής αρχιτεκτονικής. Ακόμα πιο ανατολικά βρίσκεται η Piazzale Michelangelo και πιο ψηλά η εκκλησία του San Miniato al Monte, κι αυτή πλούσια διακοσμημένη. Από τα δύο αυτά σημεία η θέα προς την πόλη είναι εκπληκτική.

Μουσεία

Μολονότι πάμπολλα από τα αριστουργήματα της Φλωρεντίας παραμένουν στον χώρο για τον οποίο δημιουργήθηκαν (εκκλησίες, μέγαρα), αναρίθμητα είναι αυτά που φιλοξενούνται στα μουσεία της.

- Η Galleria degli Uffizi (στο ομώνυμο μέγαρο) αποτελεί μιαν από τις περιφημότερες πινακοθήκες του κόσμου, με την ασύγκριτη συλλογή φλωρεντινής αναγεννησιακής τέχνης που διαθέτει καθώς και το πλήθος άλλων αριστουργημάτων ζωγραφικής και γλυπτικής. (βλ. λήμμα Κατάλογος έργων του Ουφίτσι)
- Στην Galleria dell'Accademia βρίσκεται το πρωτότυπο του «Δαβίδ» του Μιχαήλ Άγγελου και έργα Φλωρεντινών ζωγράφων. Εδώ στεγάζεται επίσης το Μουσείο μουσικών οργάνων (Museo degli strumenti musicali). Βλ. λήμμα Κατάλογος έργων της Γκαλλερία ντελλ'Ακκαντέμια της Φλωρεντίας.
- Το Παλάτσο Πίττι (Palazzo Pitti) περιλαμβάνει πολλά μουσεία, με σημαντικότερο όλων την Παλατινή Πινακοθήκη (Galleria Palatina), στην οποία μεταξύ άλλων βρίσκεται η μεγαλύτερη συλλογή έργων του Ραφαήλ στον κόσμο. (βλ. λήμμα Κατάλογος έργων της Παλατινής Πινακοθήκης). Περιλαμβάνει επίσης την Πινακοθήκη Μοντέρνας Τέχνης (Galleria d'arte moderna), Μουσείο ασημικών (Museo degli argenti), Ενδυμασιών, Πορσελάνης και Αμαξών.
- Το Museo Nazionale del Bargello, στο ομώνυμο μέγαρο, είναι μουσείο γλυπτικής με περίφημα έργα των Γκιμπέρτι, Μιχαήλ Άγγελου, Ντονατέλλο, Βερρόκκιο, Λούκα ντελλα Ρόμπια, Τσελλίνι. Διαθέτει επίσης συλλογή μικροτεχνημάτων και μεταλλίων. (βλ. λήμμα Κατάλογος έργων του Μουσείου Μπαρτζέλλο).
- Το μοναστήρι του Αγίου Μάρκου αποτελεί σήμερα το Μουσείο του Αγίου Μάρκου με έργα κυρίως του Φρα Αντζέλικο, που έζησε κι εργάστηκε στην μονή. (βλ. λήμμα Κατάλογος έργων του Φρα Αντζέλικο).
- Το αρχαιολογικό μουσείο (Museo archeologico nazionale di Firenze) εκθέτει ετρουσκικές («Χίμαιρα του Αρέτσο»), ελληνικές, ρωμαϊκές και αιγυπτιακές αρχαιότητες.
- Το Μουσείο έργων της Μητρόπολης (Museo dell'Opera del Duomo), διαθέτει αριστουργήματα των Μιχαήλ Άγγελου, Ντονατέλλο, Λούκα ντελλα Ρόμπια, Γκιμπέρτι και πολλών άλλων. (βλ. λήμμα Κατάλογος έργων του Museo dell'Opera del Duomo της Φλωρεντίας)

Υπάρχει ακόμα ένα πλήθος μουσείων κρατικών, κοινοτικών, εκκλησιαστικών και ιδιωτικών φορέων, σε εκκλησίες, μοναστήρια, μέγαρα και βίλλες.

Αδελφοποιήσεις

- Ρενς, Γαλλία
- Δρέσδη, Γερμανία
- Ισφαχάν, Ιράν
- Κάσσελ, Γερμανία
- Κιότο, Ιαπωνία
- Φιλαδέλφεια, Η.Π.Α.

Δείτε επίσης

- Εθνική Κεντρική Βιβλιοθήκη της Φλωρεντίας
- Λαυρεντιανή Βιβλιοθήκη
- Σύνοδος Φλωρεντίας
- Πρωτόκολλο Φλωρεντίας (1913)
- Πρωτόκολλο Φλωρεντίας (1914)
- Καμεράτα Φλωρεντίνα
- Μεγάλο Δουκάτο της Τοσκάνης

Παραπομπές

1. Gene Brucker, Renaissance Florence, σ. 103
2. Gene Brucker, o.p, σ. 133, 134
3. G.Andres, J. Hunisak, A.R. Turner, The Art of Florence, I, σελ.494-5

Πηγές

- "Νεώτερον Εγκυκλοπαιδικόν Λεξικόν Ηλίου" τ.18ος, σ.289-192
- Gene Brucker, Renaissance Florence, ISBN 978-0-520-04695-5
- Glenn M. Andres, John M. Hunisak, A.Richard Turner, The Art of Florence, 1988, ISBN 978-0-89660-111-6

Βιβλιογραφία

- Richard Turner, Η Αναγγένηση στη Φλωρεντία. Η γένεση μιας νέας τέχνης, μετάφραση: Μιχάλης Λυχούνας, εκδ. University Studio Press, Θεσσαλονίκη, 2011

Εξωτερικοί σύνδεσμοι

- Επίσημος δικτυακός τόπος της πόλης (<http://www.uffizi.firenze.it/>)
- Πινακοθήκη Ουφίτσι (<https://web.archive.org/web/20090506203908/http://www.uffizi.firenze.it/Default.asp>)
- Πανεπιστήμιο Φλωρεντίας (<http://www.unifi.it/>)
- Φλωρεντία (<https://curlie.org/Φλωρεντία>) στο [Curlie](#)

Ανακτήθηκε από "<https://el.wikipedia.org/w/index.php?title=Φλωρεντία&oldid=9327209>"

Τελευταία τροποποίηση 17:20, 15 Φεβρουαρίου 2022.

Όλα τα κείμενα είναι διαθέσιμα υπό την Creative Commons Attribution-ShareAlike License· μπορεί να ισχύουν και πρόσθετοι όροι. Χρησιμοποιώντας αυτό τον ιστότοπο, συμφωνείτε στους Πολιτική Ιδιωτικότητας. Το Wikipedia® είναι καταχωρημένο σήμα του Wikimedia Foundation, Inc., ενός μη κερδοσκοπικού οργανισμού.